

Nagyszabású megemlékező ünnepségek Szegeden és környékén Petőfi halálának századik évfordulója alkalmából

A szegedi Petőfi-hét ma kezdődik Trecsenyi-Waldapfel Imre elvtárs, egyetemi rektor előadásával

Szegeden is méltóképpen ünneplik meg a város és a környék dolgozó Petőfi Sándor halálának századik évfordulóját. Ebből az alkalomból Petőfi emlékünnepségek lesznek mára kezdődően.

Az első ünnepi megmozdulásra ma, kedden este fél 7 órakor kerül sor a városháza közgyűlési termében. A Magyar Dolgozók Pártja szegedi Pártbizottsága és a szegedi Petőfi Emlékbizottság rendezésében dr. Trecsenyi Waldapfel Imre elvtárs, a szegedi tudományegyetem rektora tart előadást «Az első Petőfi» címmel. Az előadás keretében a Szegedi Nemzeti Színház művészei adnak elő Petőfi költeményeiből.

Pénteken délután ismét fél 7 órakor a városháza közgyűlési termében ugyancsak az MDP Nagyszabású Pártbizottsága és a szegedi Petőfi Emlékbizottság rendezésében dr. Erdődy József elvtárs, főiskolai tanár tart előadást «Miért népszerű Petőfi a Szovjetunióban» címmel. Ennek az előadásnak keretében is Petőfi verseket hallhatunk a szegedi színészekről.

Szombaton ünnepségre gyűlnek össze a volt Somogyifélegyháza dolgozói is. Ezalkalommal tartják telepük névadási ünnepségét, amikor is a telepüket Petőfi Sándorról nevezik el. Ugyan-

akkor Petőfi emlékműsört is rendeznek.

A szombati napon egyébként 15 szegedi nagyüzemben tartanak megemlékezést Petőfi Sándorról. Szeged írói, tanárai keresik fel az üzemi munkásokat, hogy még közelebb hozzák, méginkább megismertessék a magyar szabadságharc nagy forradalmi költőjét.

Szombaton este a MINSz rendez nagyszabású Petőfi tábor-tűzet a Dómtéren. Ennek keretében a gyárak, üzemek fiataljai a középiskolák és egyetemista diákijussággal együtt versekkel, énekszámokkal emlékeznek meg Petőfi Sándorról és a szabadság gondolatáról, amely őt leginkább jellemezte. Vasárnap reggel zenés ébresztővel kezdődik a nap, majd délelőtt 11 órakor Szeged dolgozó emigránsok a Dómtéren Petőfi szobrát. Délután 5 órakor az újszegedi szabadtéri színpadon a szegedi kultúrcsoportok és a Nemzeti Színház művészei rendeznek Petőfi-műsort. A színpad közelében könyvsátrát állítanak fel és itt olcsó áron árúsítják Petőfi műveit.

Vasárnap 2 órakor szegedi községeben és tanyaközpontban rendeznek Petőfi-ünnepséget és Petőfi képkiváltást. Az ünnepségek általában délelőtt 11 órakor kezdődnek és azokon több szegedi kultúrcsoport is szerepel.

Új termelőcsoport alakult Deszken

Vasárnap délelőtt ünnepélyes keretek között alakult meg Deszken a Tancsics Mihály nevet viselő III. fokozatu termelőcsoport. A 24 taggal megalkult csoport a volt Winkler-féle uralmi birtokon kezdte meg működését. A 24 tagot számláló termelőcsoport elnökül Bozók Mátyas elvtársat és intéző bizottsági tagul pedig Simon Szilveszter és ifj. Szabó Sándor elvtársat választották meg. A csoport már fel is vette a kapcsolatot a deszki gépállomással és kérte, hogy a tarlóhántási munkákat végezze el. A gépalomás dolgozói örömmel vették tudomásul a csoport megalakulását és ígéretet tettek, hogy a csoport kezdeti nehézségein a legmesszebbmenőkig segítenek. A csoport ünnepélyes indulása a jövő vasárnap lesz, melyre a tagokat a gépállomás felkészített vontatója viszi ki a volt Winkler-birtokra.

Hivatalos Toto nyereményjegyzék

Az embersportfogadás (Toto) harmincadik fordulójára 245.873 fogadólap érkezett be. 12 találatos szelvény nem volt. Így az első csoportban 26 tizenegy találatos került. fejenként 5200 forintot nyertek. 11 találatos szegedi nyertek: Pető Toto-klub (két szelvény) »Schlik«, Faragó Ernő. Tíz találatos 339 forintot nyert 398 pályázó, 9 találatos 34 forintot nyert 39.068 pályázó.

Elmegy a kedve Oltványi Adám nagyszéksósi kuláknak is a kötőfékkal való verekedéstől

A szegedi DÉFOSZ munkáügyi bizottsága pénteken tárgyalta Oltványi Adám nagyszéksósi kulák ügyét.

Oltványinál 1947-ben hét hónapon keresztül volt alkalmazásban Széll Béla, akkor 15 éves vézna gyerek. A kulák a legnehezebb munkákra fogta be, szántatott, kapáltatott a gyerekekkel, ezenkívül a jószágok körüli béresmunkát is neki kellett elvégeznie. De ez a munka még nem volt elég a kuláknak. A gyereket nappal dolgoztatta, éjjel pedig a dísznöjait és a 13 birkáját, több libáját legeltette a gyerekekkel. Azonkívül természetesen — mint az már a kulákhöz illik —

istállóban és polyvásházban adott kevés pihenőjére helyet a gyerekeknek. A gyereket a hét hónap alatt számtalanszor megverte és csupán bosszúból a szomszédok tyukjainak agyonütésére kényszerítette.

Ugyanennél a kuláknál 3 hónapon keresztül béresként volt alkalmazásban Zsemberi Imre is. A verésből neki is kijutott bőven. Ha úgy volt kedve Oltványinak, akkor papuccsal vagy sötétdarabbal verte a gyereket.

Amikor a munkáügyi bizottság kiszámolta a két gyerekeknek járó összeget, az 1773 forintot, a kegyetlen kulák elsápadt és kétségbeesett, hogy honnan fizeti

ki ezt a nagy összeget három nap alatt.

Bán Béla, a munkáügyi bizottság tagja (aki két évet szolgált mint béres Oltványi uramnél és ez alatt az idő alatt kétszer látta csak a szobát), azt tanácsolta, hogy csak az egyik tehenét adja el és máris kifizetheti az adósságát.

Üzemek és vaskereskedők figyelmébe!

Felkérjük vevőinket, hogy szükségleteiket július 28-án 2 óráig szerezzék be, mert 29-én, 30-án és aug. 1-én leltározás miatt zárva tartunk.

VASÉRT N. V. szegedi kirendeltsége.

TAGJELÖLT-FELVÉTELI KÉRELEM

— Tagjelöltfelvételi kérelem... Elolvastam még vagy ötször ennek a nem mindennapi úrlapnak a címét s kitörni készülök öröm fog el, hogy az enyém ez a papír. En írhatom rá a magam nevét, most már biztos, hogy tagjelölt leszek.

Töltöttem én már úrlapokat, nyomtatványokat, már némi kis gyakorlatom van is ebben a dologban. E lap kitöltéséhez mégis félve s gondolkozva kezdtem hozzá. Előttöm a tinta is és a toll is, csak fel kell vennem és írnom a választ a kérdésekre. A toll már kezembem van, beleértettem a tintába is, de nem írok. A tollból kiszárad a tinta, sőt kiszáradt másodszorra is, harmadszorra is. Az előbb még válaszoltam magamnak a szabatos kérdésekre, íngott előttem a mérleg, melyen azt mértem, hogy mi okom nekem arra, hogy tagjelölt akarok lenni. A mérleg igen sokat mutatott. Megmutatta okaim súlyát s megmutatott mást is.

Megmutatta eddigi fogyatékoságomat is. Egy pár késést — s eszembe jutottak az esetek, amikor késve értem a munkahelyemre. Egy pillanatra áttekintek a mérleg másik oldalára. Kezdem előlről, mint akkor — végiggondolom most a hátam mögött hagyott tarka és sötét éveket.

Onnan kezdem, amikor 1937-ben egy vasárnap délután a balástyai csordákat mellett megfogadott libapásztorok egy kulák 5 pengőért — egy hónapra. Fitymálták a lábamszármát, a nyurga vállamat meztették messzebbre-közelebbre, jobbról-balról, aztán mondták: «Ez még nem bírja a nagykást, nem ér fel az eke szarvát. Nem ér ez többet, csak öt pengőt.» Még azt is mondták, ha jó viselem magam, még jövőre is eljöhettek hozzájuk már fűháznak is. Már indultunk is. Nem volt sok gondolkodni való.

Egy gyanú vizsgálatot indított mindör. Az, hogy ha őszre majd ismét a megyébe, nekem is lesz ruhám, olyan, mint a többinek.

s nem ismer meg senki engem a többi fiúk között. De nem így történt. Időközben a kutyta agyonharapott két libát, elvesztettem a gazda bicikliját és a végén, amiért a nyarat náluk szolgálhattam, még kártérítés fejében két hetet kellett tovább szolgálnom. A második évben újra itt akartam megkeresni a teliire valót. Akkor már kicsit emberesebbnek tartottak. De akkor is majdnem hogy kilóra vettek meg. Tizenkét forintot kaptam 30 napra, vagyis a pénz helyett egy pár »szép csizmaté, melynek orrából úgy álltak ki a szögek, mint valami krokodilagyarak.

Két kulákcsemele is kinőtte már, míg végre az enyém lett. Még nadrágot is kaptam. Elmult a cseresznyeérés, lekerült a fáról a »jókarban levő« ijesztő és az lett az én téli gunyám. Könnyen megszámláltam a nőri keresetemet, amit kaptam. E mellett még a legkülönbözőbb aljas gyanuba fogtak. Lopással vádoltak, mert utoljára 8 pengőt pénzben kellett megfizetni.

Ez volt az első lépés, melyen elindultam. Nemcsak az enyém volt ez, másoké is. Pontosan mind olyan volt mint én.

Vajjon elfelejthetem-e ezt? Nem. Ki ütött már ezért vissza eddig is, ezért az aljas kizsákmányolásért? Tudom, láttam, éreztem, hogy a Párt az, aki visszamérté már eddig is az én kölcsönkenyerem egy részét, de a másik része még nálam van. Ezt én akarom visszamérni. Ez is egy okom arra, hogy tagjelölt lehessenek. Jártam leventére is. Nem egyszer megrugdaltak, bemocskoltak jónéhányad magammal. Középről nézett aljas ellenségem a szemembe, egy aljas főhadnagy, aki rálépett csizmájával a mezitelen lá-

bamra, fölütötte az államát és leköpött, mert elkéstem a foglalkozásról. Láttam, mikor a nagyobb leventék között kigombolt pisztolytáskával sétált. Nemcsak az én dühödött ellenségem volt ez, hanem millióké, akiknek még akkor keményen álltak a csizmával a mezitelen lábakon. De ma már nem állnak. Lelépték őket a diadalmas Vörös Hadsereg. De az akkor megérlelődött bosszu még nem fakadt ki. Érzem, hogy párttagnak kell lennem, mert mint még sokaknak, nekem is van megszámolni valóm.

Tizenhat éves voltam, keresztet a sötétben a világosságot. Gondoltam, talán akad valamerre kiut. Ipari pályára mentem. — Vajjon megtaláljam-e a kiutat? — Nem. Környeztem sehol sem változott. Mindenütt vesztett ellenséggel, kizsákmányókkal voltam körülveve. Egy fillér fizetés nélkül dolgoztam egy télen keresztül krumpirkertben, rothadó és csirázó krumprik tetején a'udtam. Semmi sem járt ki jobban, mint ok és mód nélkül a verés és szitkozódás. — S innen hova lettem? Elbujtam az emberek elől, oda, ahol nem látott senki. Egy rövid ideig erdei lakó voltam.

De akkor már ott is átha'adt a Vörös Hadsereg. Hátuk mögött voltam, mintegy óriás szűrő alatt. Vajjon el lehetne-e ez csak úgy egyszerűen fe'ejteni? Nem. Ezt vissza kell mérni.

Második okom arra, hogy miért akarok párttag lenni: ismerem az ellenséget jártam szennyes agyaraik között és a jövőben keserű falat akarok lenni ezeknek, akik most még néhányan lapítanak, mint bebörtönzött döngkeselyűk.

Ez a három kis színfolt csak tenyérnyi darabka abból a mérhe'el'en kizsákmányolásból és lealázásból, amit végig ért az apám és az anyám és sok száz millió, akik közül ma már sokan, mint az én apám is, ujjazdák, uj é'etel kezdtek.

Szerintem az eddig felsoroltak már igen megfelelő okot adnak arra, hogy miért akarok párttag lenni. De a fő célok mégsem ezek. Elsősorban dolgozni akarok annak a Pártnak, amely már régen is az enyém volt, de most lesz igazán az enyém.

Meg akarom állni a helyemet új pályámon, melyet ma már nem keresztesz sem kulák, sem mester, még csak Mária-földi Dezső, horthysta hadnagy úr sem. Mindenekelőtt legdöntőbb érveim a párttag-ságról az. Tanulni akarok. Meg akarom ismerni a Szovjetuniót s annak Bolsevik Pártját. Elválaszthatatlan szövetségben akarok élni azokkal az elvtársakkal, akik a felszabadulás óta munkaversenyben vannak, hidakat, gyárakat, házakat építenek, terveket teljesítenek. Mert ma már nincs közöttünk ék. Kicsit közülünk, mert egy a Pártunk és egy a cél, melyért közös erővel dolgozunk. Meg akarom teljesen ismerni a marxizmust-leninizmust, mert úgy érzem, hogy most már nekem is szól Sztálin elvtárs szava: Nincs nagyobb dicsőség, mint tagja lenni annak a Pártnak, amely a szocializmust építi.

Még ezeket végiggondoltam, valóban kiszáradhatott ötször is a tollból a tinta. Most újra meg-

mártom s írom fel elsőnek a nevemet. Most már merek írni, mert tudom, mit akarok tenni a Pártért, a Pártban. Harcolni akarok a munkásosztály ellenségével ellen és tanulni akarok, mert tudom, hogy a tudás fegyverével szemben, a Párt erejével szemben az atombomba csak előlről töltött kanócos puska.

Büszkén írom be a kérdő rovatba származásomat, hogy paraszt, mert »paraszt-életben« szereztem meg okaimat arra, hogy a Magyar Dolgozók Pártja tagja legyek.

Ugy érzem meg is érdemelnem ezt a megtiszteltetést. Rákosi elvtárs is azt mondotta, azok lehetnek tagjelöltek, akik kiüntek a választási munkákban, akik jó munkát végeznek a tömegszervezetekben.

A választási harcban én is kivétel a részem. A SZIT-ben is igyekezem jó munkát végezni és kiérdemelni azt, hogy párttag lehessenek.

Most már halad az írás. Már azt írom, hogy hány párttag van a családomban. — Már kész is van. — Kétszer-háromszor még visszaolvasom s utoljára a legelső sorban felfedezek egy hibát. Azt írtam, hogy olvastam a Bolsevik Párt történetét, pedig csak olvastam belőle. Azonnal kijavítom, mert tudom, hogy azzal becsapnám azt a pártot, amelynek éppen tagja akarok lenni. Sohasem lehetnék máskülönben méltó tagja.

Izgatóttan várom a taggyűlést, amikor elvtársaim olvasásuk a két kacskaringós betűket. Minden bizonnyal számíthatok tagjelöltségemre. Feltűzhetem én is a pártjelvényt, amelyért néha önkéntelenül is irigykedtem elvtársaimra. De mindig legyőztem magamat azzal, hogy ezt a jelvényt nem elég viselni, hanem ki is kell érdemelni.

Csepl József